FARUL

de Ovidiu Bufnilă

1. Era destul de mult soare. Q îşi făcea un ou prăjit folosind o piatră încinsă în prealabil. În timp ce-şi făcea oul, un peşte enorm ieşi pe plajă lansînd în aer nişte fluierături. Q, care de obicei avea simţul umorului, o luă de astă dată la fugă.

2. — Nu prea sînteţi însetat, spuse barmanul, ştergînd un pahar cu meticulozitate.

— Nu prea semeni cu bunicul meu, vorbi răguşit şi fără emoţie Y.

— Adică?

— Vreau să spun că bunicul meu era un om tăcut.

— Ha, ha, ha!

Nu era nimic de rîs pentru că în uşa braseriei apăru Q cu părul zburlit.

3. Tranzistorul umplea întreaga plajă de rock'n'roll. Cînd pe spate, cînd pe faţă, tînăra W se bronza de minune spre invidia tuturor fetelor din cartier. Simţi o atingere foarte lipicioasă, dar nu chiar neplăcută.

— Dragul meu, spuse rîzînd, iar ai mîncat dulceaţă de gutui.

Întoarse capul şi constată, drept în mijlocul unui strigăt, că peştele care tocmai se aşezase lîngă ea nu semăna deloc cu logodnicul ei.

Drept care se strădui să dispară cît mai repede din locul acela.

4. — Şi cum vă spuneam, gîfîi în continuare Q, e vorba de un peşte uriaş.

— Aiureli, bombăni barmanul. Şi apoi către Q, puţin iritat.

Dom'le, te-a bătut soarele.

— Tocmai îmi făceam un ou…

Tînăra W intră val-vîrtej în braserie strigînd: peştele, peştele şi se repezi spre Q. Barmanul, lămurit asupra dramei amoroase estivale desfăşurată între W şi Q, dispăru în spatele tejghelei.

5. — Şi mai departe? întrebă Y, căruia îi plăceau la nebunie poveştile cu monştri şi sucul de roşii.

— E mare.

— M-a atins, spuse aproape strigînd tînăra W.

Şi începură să reflecteze.

6. Capitolul în care vorbesc puţin despre mine e de fapt ultimul capitol. Uneori insectele se măresc neobişnuit de mult zburînd aşa deasupra apei, marea se fandoseşte nebună tocmai atunci cînd se stinge farul, eu înaintez tăcut printre ierburile de la marginea şoselei ferindu-mă de maşinile grăbite, peştii îşi fac de cap acolo în întuneric, li se năzare să nu-şi mai urmeze evoluţia, vor să se schimbe, insectele vor să fie avioane, stelele de mare vor să fie corpuri cosmice şi atunci cometele ies din mare răspîndindu-se în univers, urc grăbit scara farului în timp ce unii mă huiduie, mai ales rechinii, vacanţa lor se va termina deîndată, pisicile de mare vor să fie pisici adevărate care să se caţăre miorlăind pe acoperişuri, o caracatiţă venită naiba ştie de unde ar vrea să fumeze fără filtru, un peşte enorm aleargă pe plajă vrînd să sperie vreun om rătăcit, caracatiţa îi dă înainte despre o energie de pe fundul oceanului, mă grăbesc spre ultima treaptă, îmi scot din mers uneltele din geanta de plastic, caracatiţa îi dă înainte, dar spuneţi-mi cum ar arăta o caracatiţă îmbrăcată cu pantalonii mei, conducînd maşina mea, repar circuitele, lumina sfredeleşte întunericul, mătură plaja, marea pînă departe, mă aşez în faţa geamului uriaş şi aprinzîndu-mi o ţigară fără filtru meditez în linişte la rostul lucrurilor.